

proti grajšini se gospod že od deleč na vés glas smeja. Kramar v grajšino stopivši gré molcé s kozlom po stopnicah. Do vrat pridši poterka, in gospod namesto da bi „Noter!“ rekel, se le zadere: „Kdo je?“ Kramar odgovori: „Uni, ki ga notri ni“. Na to gospod vrata odpre in kramarja serpo pogleda, ter hlapca pokliče rekoč: „Pripeli dva huda psa, da raztergata tega zarobljenca“. Ko psa prideta, ju nahujska nad-nj. Psa pa, namesto da bi kramarja popadla, se mu še le dobra delata, ker sta zajca pri njem ovohala. Gospodu se je precej dozdevalo, da kramar nekaj za plajšem tiši, ter mu ukaže v sobo stopiti. Ko v sobo stopi, sta psa še bolj prijazna. Zdaj kramar zajca spusti, psa pa za njim skočita, da hočeta vse podreti. Gospod pa je bil vesel, da jo je kramar tako zvil, ukaže hlapcu: „Pelji tega sleparja v klet, in daj mu iz vsakega soda piti, samo iz tistega ne, iz kterega jez pijem; kadar ga napojiš, ga dobro oklesti z bičem, ki v kleti za durmi visi, in potlej ga spusti“.

Ko je kramar že iz vsakega soda pil, hoče tudi še od tistega, iz kterega piti mu je gospod prepovedal. Hlapec pa tega ne dopusti. Zdaj se kramar na pipo zavalí, jo izdere ter po kleti zažene, hlapec pa naglo pavec v sodovo luknjo vtakne, da bi vino ne izhahljalo. Kramar to viditi, naglo za bič popade in jame hlapca po plečah udrihovati. Ko gospod pokanje sliši, reče: „Le ga, le ga! kar ga največ moreš, da bo vedil, kakošen je bil nov smenj“. Kramar pa mu odgovarja: „Sej ga, sej ga, kar nar več morem“. Ko gospod sliši, kako da poka, zavpije: „Dosti je! sedaj jenjaj in ga spusti“. Kramar neha hlapca pretepati, in ko vidi za durmi pol teleta viseti, ga sname, verže čez rame, s plajšem pokrije in korači iz grajšine. Gospod pa pri oknu gleda in mu reče: „No, prijatelj, zdaj boš vedil, kakošen je bil nov smenj; si skupil, da boš pomnil!“ Kramar pa mu odgovori: „Bog Vam poverni, gospod žlahni; skupil sem, da komaj nesem. Z Bogom!“ Po „Sedmici“ J. M.

Odperto pismo.

Slovinci!

Le nekoliko mescev še, in Terst in lepa Italija se nam bota tako blizo primaknila, da ju bo hodil gledat in obiskavat, kdor se le kolikokaj gibati more. Blagega serca odpirate Vi gostoljubno vsakemu unajniku brez razločka rodovine vrata do svojega serca in blaga — v svojo domovino, in se zanašate pri unajnih narodih enakega sprejetja. — Ne da bi unajnim narodom kaj žalega sponašal, Vas pa vendar opomnim, da se Slovenec pri njih take prijaznosti le takrat razveseliti zamore, ako si je ključ do njih serca oskerbel. Ključ do človeškega serca je živa beseda, je jezik. Kdor se s svojim bližnjim pogovarjati ne ume, bo pri njem le malo in slabo opravil. — Da bi tudi Vam mogoče bilo si ključ do serca Talijanov (Lahov) oskerbeti, sem vam spisal dvoje bukvic: talijanski besednjak in talijansko slovnico.

Do zdaj so Slovenci le po nemških bukvicah ali pa v Italii se talijanskega (laškega) jezika učili. Iz omenjenih bukvic, ki sem Vam jih spisal, se lahko vsaki Slovenec, ako le slovenski brati zna, domá talijanskega jezika naučí. Talijanski jezik pa ni le lep jezik, on je tudi mnogim, posebno tergovcem potreben. Moj besednjak, kateri še to dobro ima, da so vse slovenske besede v njem tudi z nemškimi pomenki oskerbljene, je na dvoje razdeljen, namreč: na slovensko-nemško-talijanski, in talijansko-nemško-slovenski del.

Naj bo to oznanilo za zdaj zadosti; ob kratkem bote z „Novicami“ dobili vsaki en list omenjenega besednjaka za pokušnjo in povabilo na njegovo naročbo. Nadajem se zdravo, da bo to za Vas zloženo delo, med vami ravno tako obilno prijatlov štelo, kakor obilno jih je imel pred nekimi leti moj „ilirsko-nemačko-talijanski rečnik“ med Jugoslavjani.

V Terstu.

J. Drobnič.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Reke 13. marca. —i— Že davnej se nismo nobenim bukvam tako čudili, kakor nekim laškim, ki so te dni na dan prišle. Napis ti knižuri je „Porta orientale“. Poslušajte, kakega kova je. Pisatelj seda najpred na Pegaza nadahnjeno popisovaje, kako imenitno za vse jutrove dežele je slovensko in horvaško-istrijsko primorje; kupčija treh svetov (!) se bo pred ali pozneje tu stakala. Narod ondi stanujoč se bo med vsemi drugimi najsrečnejega čislal. Pač se bodo drugim ljudstvom od deleč gledajočim sline cedile! Naš mojster si je tedaj sledeče izmislil. Ker so prebivavci teh v prihodnosti blaženih dežel večidel Slovenci ali Horvatje, razmatra on to zemljo tako rekoč za prazno; Slovancov sicer ne taji, marveč je tako milostljiv, da jim tudi za naprej živeti dá, — al ker so po njegovih besedah le gole trupla brez duha, je v svojih bukvah lijak nastavil, skoz kterega bo italijansko maslo v nezabeljene slovanske možgane vrelo! Al šalo v kraj! Omenjena knižura je tako polna predpustnih laží in hudobnega natolcevanja, da ni vredna daljnega pretresa. Le nekaj hočemo pisarja vprašati: Seje li žito za primorje Slovan ali Lah? Je mar daljna velika kupčija v laških, in ne v horvaških in gerških rokah? Se li z obertnostjo vsake verste po primorji Lah pečajo, ali pa Slovenci, Horvati in nekoliko naseljenih Nemcov? Kteri mornarji se po celem svetu bolj cenijo: ali laški ali pa slovanski zlasti dalmatinski? Pojmo še na znanstveno polje. Kdo je kaj slišal o kaki laški literaturi ali umetnosti v slovanskem primorji? — Almanahi namreč dandanašnji v slovstvo ne spadajo. Če so Djažić, Baraković, Gundulić in sto in sto drugih Italijani bili, potem bomo radi italijansko omiko v slovanskem primorji priznali. Vém, da pisar „Portae orientalis“ postavljenim vprašanjem ne bo odgovoril, — al tudi ni treba. Tega, kar so Slovani na svojem primorji, ne bodo mali laški mestjani sem ter tje razkropljeni nikdar nadomestili.

Iz Gorice 15. marca. * Ko se je bilo mesca novembra goriško poslanstvo Nju Veličanstvoma v Sežani — na meji našega okroga — poklonilo, so blagovolili presvetli Cesar obljubiti, da bojo vernivši se iz Italije „svoje zveste Goričane“ obiskali. Berž so se začele posvetovanja o pripravah za spodoben sprejem; pa s tako skrivnostno se je ravnalo, da se je v občinstvu le toliko zvedilo, da bo „Travnik“, ta sivostara priča slovanske nekdanjosti, serce vseh svečanost in središe ozaljšanja. Mesca februarja je bilo več kot polovica hiš polikanih po tistih ulicah, kodar ste imele se Nj. Veličanstvi peljati, in mestna županija je dala pri tej priložnosti mnogo stavnih poprav izpeljati. Iz odrov, ki so se začeli v drugi polovici pret. mesca postavljati, se ni moglo uganiti, kaj se bode izcimilo. Ko nam pa telegraf na duri poterka in veselo novico oznani, da 8. marca bo Gorici sreča došla ljubljena Vladarja sprejeti, glej! kot da bi čaral, se v vsakem kotu, kamor se ozreš, vsaki hip kaj novega ugleda, kar bom skušal ob kratkem in v časoslovnem redu popisati.

Nad vodometom na Travniku se vzdiguje silno ličen turšk „kiosk“ prav v izhodnem okusu, z gerbi, vojaškimi podobami, venci itd., obložen z neizrekljivo gostimi svetilnicami. Zraven njega stojita še dva druga manjši kioska z umetnima vodometoma, obdanima s školji in smrečovjem. Na stranéh okrož. poslopja, kjer je bilo stanovanje Nj. Veličanstvoma pripravljeno, ste nizki in bolj borni hiši pokrite s stolpoma po šegi srednjega veka, na kterih se bereta lepa in pomenljiva latinska napisa. Med ulicami se razlikuje šolska, ki pelje iz Travnika proti zahodu do novega mosta čez Korenj (potok), kodar se bo v kratkem nov vhod v mesto odperl, da mu ga ne bo para. Po ti ulici so napravljene zvezde po kolih in vse polno balonov, in konec dolge, ravne ulice pri mostu se vzdigujete prezračne piramidi, krona in monogram Nj. Vel. Na gradu razširja orjašk cesarsk orel svoje perute z laškim podpisom: „Zvestoba, uda-